

**Nowhere Boy geeft geloofwaardig filmverhaal over John Lennon
Wonderschone rol van Testud in Lourdes
Yo, también: een beauty van een film die nooit sentimenteel wordt
Les Barons: een en al zelfspot
Wat verder?
Nog een zakelijke mededeling tot slot:**

Beste lezers van Take (41)

Wat is er vorige maand gebeurd dat u ons filmhuis in vergelijking met de maanden ervoor met zo weinigen hebt bezocht? 't Kan niet aan de films hebben gelegen: zeker, er stond een prachtige, bijna poëtische film voor de echte liefhebber op het programma (Altiplano), maar het merendeel van de films behoorde tot het genre dat u van ons gewend bent en waar u normaliter in groten getale op afkomt. Wat het weer betreft leef ik feitelijk van dag tot dag, ik zie wel; ik weet dus niet meer exact of de maand mei veel extreem warme dagen telde waardoor u destijds anders hebt besloten. Maar als dat wel het geval zou zijn geweest, kan nog niet een teruggang worden verklaard met maar liefst 1000 bezoekers in vergelijking met mei 2009: 563 tegen 1572. Wie dat wel kan mag het zeggen.

Ondanks de terugval in mei doen we het over de gehele linie overigens best goed. Want tot halverwege deze maand, juni, telden we dit jaar 9305 bezoekers tegen 9249 bezoekers in dezelfde periode van 2009. Vooral in januari en in februari bezocht u ons veelvuldig: 2130, respectievelijk 1776 bezoekers tegen 1372 en 1221 in dezelfde maanden van 2009. In maart dit jaar telden we zelfs nog meer bezoekers: 2195, maar daarmee bleef u toch achter bij maart 2009 (2409).

Nu we het toch over cijfers hebben: In Search of Beethoven heeft u met 4.55 tot nu toe het hoogst gewaardeerd, gevolgd door Millennium 1 (4.52), Troubled Water (4.48), Brothers (4.47) en The Sewing Machines Must Run (4.46). Zeker, de waarderingen zijn niet geheel 'waardevrij': het aantal bezoekers kan invloed hebben op de hoogte van de waardering. Niettemin kunnen tenminste twee elementen als vaststaand worden aangemerkt: u onderschrijft onze keuze van films en uw waardering is in het algemeen gul, buitengewoon gul zelfs. (Tussen haakjes: mijn eigen topfilm in deze eerste zes maanden van 2010, Lebanon, hebt u met een 4.29 gewaardeerd, een 12de positie op een totaal van 54 vertoonde films). U hebt tot nu toe maar liefst 21 films met 4.0 of meer gewaardeerd. Slechts één film, Hunting & Zn van de Nederlandse regisseur Sander Burger, bleef met de voor uw doen wel erg magere waardering van 2.78 nog zelfs ruim onder de 3.

Hartelijke groet,

Loek Heskes

PS Eind vorige maand kwam e-mailschrijver en vaste bezoeker Gert-Jan met de vraag of programmering van kunstzinnige films als Altiplano op de vrijdag- en zaterdagavond wel zo zinvol is. Goede vraag. Waarbij we ons voor een adequaat antwoord zullen moeten afvragen of het filmpubliek op deze beide avonden anders is dan op andere dagen van de week. Bij deze toegezegd: komt in onze eerstvolgende programmavergadering, eind deze maand, aan de orde. Kom ik dus tzt op terug.

Nowhere Boy geeft geloofwaardig filmverhaal over John Lennon

Beloofd is beloofd. Ik zou in deze Take nog terugkomen op **Nowhere Boy** en **Lourdes**, de twee films die we met de filmdocu **Farewell** van de Nederlandse Ditteke Mensink nog vóór de zomerstop op de rol hebben staan.

Nowhere Boy is het filmverhaal van Lennons jeugdijaren van regisseuse Sam Taylor-Wood. En ook al lijkt hoofdrolspeler Aaron Johnson niet echt op de legendarische Beatle, qua uiterlijk noch wat de stem betreft, hij weet toch op geloofwaardige wijze een eigenwijze, eigenzinnige, dwarse, agressieve en eerzuchtige Lennon neer te zetten.

De film bevat niet echt veel muziek, althans veel minder dan je zou verwachten in een biopic die de jaren omvat van John Lennon, waarin zijn muzikale vorming gestalte krijgt.

Nowhere Boy vertelt veel meer de moeizame weg naar volwassenheid van de fameuze tekstdichter en componist van oneindig veel Beatlesongs. *Nowhere Boy* begint in 1955, het jaar waarin Lennons oom en pseudovader George komt te overlijden, en eindigt in de begin jaren '60, als de dan nog onbekende band furor begint te maken in Hamburg.

In de film spelen ook Anne-Marie Duff en Kristin Scott Thomas belangrijke rollen. De bijna 40-jarige Anne-Marie Duff, die we nog kennen uit het onlangs vertoonde *The Last Station* als dochter van Leo Tolstoj, speelt in *Nowhere Boy* de moeder van Lennon. De tien jaar oudere Kristin Scott Thomas, die u allemaal kent uit *Il y a longtemps que je t'aime*, vertolkt de rol van tante Mimi die jaren achtereen John Winston Lennon heeft opgevoed.

Persoonlijk vond ik de biopic van Bob Dylan, *I'm not there* van de Amerikaanse regisseur Todd Haynes, boeiender dan het verhaal van de eerste muzikale levensjaren van John Lennon. En dat had niet alleen te maken met het completere verhaal over Dylan, dat had zeker ook te maken met mijn eigen muzikale voorkeur. Weet tenslotte nog dat scenarist Matt Greenhalgh ook het scenario van Anton Corbijn's *Control*, de biopic van Ian Curtis, heeft geschreven.

Wonderschone rol van Testud in Lourdes

De wonderen zijn de wereld nog niet uit. Dat gegeven heeft al menig filmmaker geïnspireerd voor een eigen visie op de bedevaart naar Lourdes en op wat daar in die Zuid-Franse stad nog steeds plaatsvindt. De Oostenrijkse regisseuse Jessica Hausner is weliswaar de zoveelste regisseur in de rij, toch is haar **Lourdes** zeker niet de zoveelste in de eindeloze reeks films. Hausner heeft met *Lourdes* een prachtige film gemaakt die vele eerder gemaakte Lourdesfilms in de schaduw zet. En dat is niet het minst te danken aan de Franse actrice Sylvie Testud die een ijzingwekkend sterke rol speelt als de door multiple sclerose verlamd geraakte Christine die flegmatiek, ja zelfs hier en daar achterdochtig de reis naar Lourdes maakt, zich laat onderdompelen in wat een mengeling is van massahysterie en relativerende gelatenheid, (even) het gevoel terugkrijgt in armen en benen en tenslotte bijna cynisch de medische tests ondergaat of haar wonder inderdaad het wonder is.

Lourdes is pas Hausners vierde speelfilm. Zij heeft drie jaar aan de voorbereidingen van *Lourdes* gewerkt. De ernst van haar missie deed uiteindelijk zelfs de bisschop van Lourdes overstag gaan: Hausner hoefde Lourdes niet na te bouwen, zij kreeg volop toestemming op locatie te filmen, waarbij vrijwel geen toegangsdeur in het slot bleef.

Sylvie Testud is een veelgevraagd actrice in vooral de Franse cinema. *Lourdes* is inmiddels haar 27ste film. Vaste bezoekers van ons filmhuis kennen haar ongetwijfeld uit *Sagan* en uit *La vie en rose*. Persoonlijk staat me nog altijd haar hoofdrol bij in het beklemmende *Ce que mes yeux ont vu* uit 2007. Bruno Todeschini vertolkt de belangrijkste mannelijke hoofdrol als

één van de permanente begeleiders van de bedevaartgangers. Todeschini heeft mij van zijn uitzonderlijke kwaliteiten overtuigd toen ik in 2008 *Unspoken* van de Belgische regisseuse Fien Troch zag, een ijselijk mooi drama over een echtpaar, naast Todeschini met een onvergetelijke Emmanuelle Devos, dat ieder op eigen wijze de verdwijning van het jonge dochttertje verwerkt.

Dit alles vóór de zomerstop. En alsof er geen zomerstop is – van 8 tot en met 21 juli – komen

we in de tweede helft van juli weer terug met een programma dat er zijn mag. Ik zou pagina's kunnen vullen met een toelichting op de mooie films die we voor eind juli en voor augustus hebben geselecteerd, laat ik slechts volstaan met enkele extra regels voor de publiekswinnaar van het Rotterdamse filmfestival van dit jaar, *Yo, también*.

Yo, también: een beauty van een film die nooit sentimenteel wordt

U moet er even op wachten, want *Yo, también* draaien we in de laatste dagen van augustus en op woensdag 1 september, maar de film is het wachten meer dan waard, wat een schoonheid. Het gevaar van overdreven gevoeligheid ligt zwaar op de loer in een film met het syndroom van Down als thema, maar nergens is sprake van sentimentalisme, laat staan van overgevoeligheid. *Yo, también* is een knap speelfilmdebuut van de regisseurs Antonio Naharro en Alvaro Pastor die beiden ook het scenario van de film schreven. Naharro speelt ook nog 'ns een rol in *Yo, también*, namelijk die van de broer van hoofdrolspeler Pablo Pineda.

De regisseurs hebben Pineda, die als Daniel zichzelf speelt, lang moeten overtuigen dat zijn filmrol er één van grote waarde zou (kunnen) zijn. Pineda voelde er aanvankelijk niets voor om zijn bekendheid in Spanje en daarbuiten door middel van een film nog te vergroten. Dat zijn uitzonderlijke intellect hem aan een goede baan had geholpen nadat hij met veel succes een universitaire opleiding had afgerond, had hem al voldoende bekendheid gegeven.

Zijn scepsis over zijn rol in de film nam nog toe nadat duidelijk werd dat gevoelens als verliefdheid een leidend element in *Yo, también* zouden vormen. Dat zijn ouders, zijn collega-ambtenaren en de mensen die bij zijn opleiding betrokken waren geweest, veel vertrouwen hadden in het project, gaf voor Pineda uiteindelijk de doorslag. *Yo, también* moet u beslist gaan zien. De film is buitengewoon rechtschapen, toont een grote mate van openhartigheid, is nooit sentimenteel en bevat heel veel humor. Niet voor niets werd *Yo, también* in Rotterdam de publiekswinnaar.

Les Barons: een en al zelfspot

Vooruit, nog één extra accent voor *Les Barons*, de film van debuterend regisseur Nabil Ben Yadir die de overgang tussen juli en augustus markeert. Weer zo'n goed Belgisch product, een multicultkomedie die wel vergeleken wordt met het Nederlandse *Shouf, shouf habibi!* van regisseur Albert ter Heerdt uit 2004. Persoonlijk vind ik *Les Barons* overigens veel geslaagder, de grappen hebben mij meer overtuigd, en dat geldt zeker voor de zelfspot van de Belgische Marokkanen. *Les Barons* verveelt geen moment en zorgt voor een gulle lach op de juiste momenten.

Wat verder?

Direct na de zomerstop twee films die in cinematografisch opzicht volstrekt verschillend van elkaar zijn: *Desert Flower*, het beangstigende levensverhaal van de Somalische Waris Dirie, naar haar eigen biografie verfilmd, en *Komt een vrouw bij de dokter*, het door Reinout Oerlemans geregisseerde verhaal van schrijver Kluun over diens vrouw die uiteindelijk aan kanker overlijdt. De film van Oerlemans is nu al een succes, gelet op het thema verdient *Desert Flower* van Sherry Horman tenminste evenveel succes.

Kom niet aan mijn kinderen, het aangrijpende verhaal van de vrouw wier twee kinderen door haar man naar Damascus in Syrië worden ontvoerd en de adembenemende actie die zij uiteindelijk onderneemt om de kinderen terug in Nederland te krijgen, is een film van Ron Termaat die gebaseerd is op het gelijknamige boek van Janneke Schoonhoven. Ofschoon de professionele recensenten (zeer) kritisch waren, heeft de film, die op het eind zinderend spannend is, mij in elk geval aangenaam verrast.

In de herhaling, in de eerste helft van augustus, komt *Bienvenue chez les Ch'tis*, de komedie van de Franse regisseur Dany Boon die we in de laatste maand van 2008 met veel

succes hebben vertoond. Miljoenen Fransen waren u overigens toen al voorgegaan, want *Bienvenue* werd in 2008 de best bezochte film ooit in Frankrijk.

Medio augustus draaien we ***Samson & Delilah***, dit jaar de Australische inzending voor de Oscar voor de beste buitenlandse film. *Samson & Delilah*, het regiedebuut van Warwick Thornton, heeft het niet gered, de inzending was toch alleszins gerechtvaardigd, want de film vertelt in prachtige, maar ook schokkende beelden het liefdesverhaal van twee jonge aboriginals in de afgelegen binnenlanden van Australië.

Thornton won vorig jaar op de prestigieuze filmfestival van Cannes de Camera d'Or, de prijs voor het beste debuut. Thornton, die zelf de camera heeft gehanteerd,

maakt de woestijnhitte als het ware voelbaar. De cast bestaat louter uit amateurs; de beide hoofdrolspelers zijn ook aboriginals zonder filmervaring. De broer van de regisseur, Scott, die ook in het echte leven aan de drank verslaafd is, speelt de aan spiritualiën verslaafde zwerver Gonzo, levensecht dus.

Win/win, van regisseur Jaap van Heusden, speelt zich af in de wereld van beurzen en banken. De film was een succes op het laatste Rotterdamse filmfestival, waar *Win/win* in première ging. De hoofdrol wordt vervuld door de jonge Vlaming Oscar van Rompay, die deze maand de prijs voor de beste acteur heeft gekregen op het Brooklyn International Film Festival.

Naast Van Rompay zijn er in *Win/win* belangrijke rollen voor Halina Reijn, Hans Kesting en 'Deadline'-acteur Leon Voorberg. *Win/win* zou aanvankelijk louter als telefilm worden uitgebracht. Het succes in Rotterdam overtuigde de distributeurs dat bioscoop- en filmhuisvertoning gerechtvaardigd was.

Soul Kitchen van de succesvolle Duits-Turkse regisseur Fatih Akin – bekend van *Gegen die Wand* en *Auf der anderen Seite* – is een multicultkomedie die in 2009 de speciale juryprijs kreeg op het gerenommeerde filmfestival van Venetië. Eén van de hoofdrolspelers is Moritz Bleibtreu, bekend uit films als *Der Baader Meinhof Komplex*, *Reclaim your brain* en *Munich* uit 2005 van Steven Spielberg. Dé hoofdrol wordt vertolkt door Adam Bousdoukous, de acteur die samen met regisseur Akin het scenario voor de film schreef.

Le père de mes enfants van de 29-jarige Franse regisseuse Mia Hansen-Love draaien we in de tweede helft van augustus. Mia Hansen, die ook het scenario voor haar film schreef, is bijzonder universitair geschoold; zij heeft namelijk een graad behaald in de Germaanse filosofie. Hansen-Love, eerder bekend van het psychologische drama *Tout est pardonné*, wordt gezien als één van de grootste Franse regietalenten.

In hetzelfde tijdvak als *Yo, también* draaien we het prachtige ***Los Viajes del viento*** van de Colombiaan Ciro Guerra. De beelden van het landschap waarin de film is opgenomen, zijn fenomenaal, de (accordeon)muziek is verpletterend mooi. Het verhaal is niets meer en niets minder dan een zwerftocht van een muzikant, vergezeld door een jonge tiener, die zijn instrument naar zijn oude leermeester wil terugbrengen.

Los Viajes del viento is een roadmovie van de zuiverste soort met werkelijk schitterende opnamen van een ander Colombia dan dat wij hier in de westerse wereld kennen, namelijk dat van drugs en misdaad. Het tempo van de film is laag, de dialogen zijn spaarzaam, maar dat past ook wel bij *Los Viajes del viento*.

Nog een zakelijke mededeling tot slot:

Op 1 september a.s. gaat het nieuwe lidmaatschapsjaar in. Indien u ons voor een automatische incasso hebt gemachtigd zal het contributiebedrag (euro 12.50) voor de periode tot 31 augustus 2011 rond eind juli worden geïncasseerd. Indien u zelf voor betaling zorg draagt, ontvangt u begin juli een betalingsverzoek van ons.